

Forbindelse betonet, at jeg ikke er til Sinds at unddrage mig Ansvaret for at have medvirket til Gennemførelsen af Reformen i den af Flertallet foreslaaede Skikkelse. Jeg er rede til at bære min Part af dette Ansvar, og jeg følger samtidig til, at jeg er mig Konsekvensen heraf bevidst. Naar der ved den Skattereform, der nu gennemføres, tilvejebringes en Afbalancering af Skattebyrden mellem By og Land, da indeholder Lovforslaget ret beset ogsaa en vidtgaaende Indrømmelse af, at der er andre Erhverv end Landbruget, hvorpaa en væsentlig Del af dette Lands økonomiske Velfærd beror. Naar man nemlig vedtager en Skattelov, der indeholder et ret vidtgaaende Tillidsvotum til Ikke-Landbrugets Skatteevne, idet man tiltror det at kunne præstere en væsentlig Del af Skattens Mønt, saa maa Konsekvensen heraf ogsaa være, at man freder om Skatteevnen hos Erhververe uden for Landbruget, de Erhverv altsaa, som nu faa den Opgave at præstere en ikke ringe Del af de Guldæg, som ved Skattelovene skulle tilføres Statskassen saavel som de kommunale Kasser. Derfor maa de direkte Skatteloves Vedtagelse medføre Forpligtelsen til dobbelt Hensynsfuldhed ved den formentlig nær forestaaende Revision af deres Halvbroder, Toldloven. Og derfor maa de Erhverv, hvis Skatteevne nu i væsentlig forøget Omfang beslægtedes, og for hvilke Toldlovgivningen repræsenterer Læ og Dækning, kunne paaregne, at man ved Toldrevisionen med nænsom og hensyntagende Haand værner om deres berettigede Interesser, og i saa Henseende melder jeg mig for mit Vedkommende til Tjeneste.

Formanden: Jeg vil kun advare mod, at man tager den sidste Del af det ærede Medlems Udtalelser op til Drøftelse ved denne Sags 2den Behandling.

Hey: De Bemærkninger, som jeg kunde ønske at gøre ikke alene til det i Øjeblikket foreliggende Forslag, men ogsaa til Skattelovene i deres Helhed, vil jeg opsætte til 3die Behandling. Naar jeg har bedt om Ordet nu for en kortere Udtalelse, er det, fordi det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) synes at nære en saa varm Interesse for den Modtagelse, jeg vil faa i min Fødeby, naar jeg kommer hjem efter Skattelovens Vedtagelse, at jeg synes, det vilde være Synd, om en saa smuk og sikkert hjertelig følt Interesse ikke skulde tilfredsstilles før om

nogle Dage. Det ærede Medlem betegnede mig som Medlem *for* Odense; om han havde sagt Medlem *fra* Odense, vilde det have været rigtigt. Der er jeg ganske vist valgt, og der hører jeg hjemme, men jeg vil ingen Sinde i min Rigsdagsvirksomhed betragte mig udelukkende som Landstingsmand for denne By. De Interesser, jeg mener at burde varetage, strække sig noget ud over dens Grænser. Dersom jeg ikke erkendte det, vilde jeg komme til at se ensidigt paa de Spørgsmaal, vi i Rigsdagen faa at gøre med. Med Hensyn til selve Modtagelsen, da kun dette: Jeg er aldeles overbevist om, at naar man i Odense lærer disse Skattelove rigtig at kende, vil man netop i denne By, hvis Forhold det ærede Medlem i alt Fald ikke synes at vide rigtig Besked om, modtage dem med Tilfredshed. Dette er ganske sikkert, og jeg kan tilføje, at Tilfredsheden — hvad der naturligvis vilde glæde det ærede Medlem meget — absolut vilde stige til Jubel, dersom det ærede Medlem ikke i Samlingen 1900—1901 havde stillet Forslag om Afskrivning af alle Hartkornsskatter til Staten.

Vestergaard-Klim: Da Skattelovene kom her op i Fjor, var der almindeiiig Uenighed om forskellige Ting, blandt andet om Ejendomsskylden, ligesom der den Gang jo ikke var Tale om at beskatte Aktieselskaber. Efter at Sagen nu har været i Udvalg og været der næsten et Aar, bliver der foreslaaet Ændringer i Lovforslaget paa en Række Punkter. Det viser sig, at der har samlet sig et stort Flertal om forskellige af disse Ændringer, saaledes baade om den, som angaar Ejendomsskylden, og som jeg i og for sig er glad ved, og om den, der gaar ud paa at paalægge Aktieselskaber Skat til Staten, hvilken jeg ogsaa kan tiltræde. Derimod er der en anden Ændring, jeg ikke synes saa godt om, nemlig den, hvorefter Selvangivelsespligten for Formuens Vedkommende skal bortfalde. Det kan jeg ikke forstaa er rigtigt. Jeg kunde til Nød have forstaaet, om man havde ophævet Selvangivelsen af Indkomsten. Formuen kan man jo nemlig let udfinde, naar man faar Taksation over Ejendommene, og der er vel ikke ret mange, der have saa mange Penge, at de ikke kunne faa dem talte. En stor Del af Landbrugerne ville derimod have Vanskelighed ved at sige, hvad deres Indtægt er. I de fleste Landbrug lever Familien jo til Dels af det, Ejendommen producerer, og det kunne de i Reglen ikke